

Toneel voor de televisielens. Met behulp van drie camera's werd onlangs een uitstekende televisieuitzending gegeven van de comédie Engelen zonder vleugels, door Het Vrije Toneel. Van links naar rechts: de acteurs Willy Ruys, Ton van Duinhoven, Henny Orri en Eric van Ingen. In deze uitzending werd opnieuw bewezen, dat de televisie in staat is de toneelkunst in de huiskamers te brengen.

DE NEDERLANDSE TELEVISIE

In het voormalige kerkje te Bussum, dat velen bekend is onder de naam Gebouw Irene, wordt sinds 2 October 1951 een fascinerend bedrijf uitgeoefend. Jonge, enthousiaste werkers zijn hier doende de televisieprogramma's te verzorgen, die elke Dinsdag- en Vrijdagavond door de grote zendmast te Lopik naar de ontvangapparaten in Nederland worden uitgezonden.

Het aantal der kijkers-luisteraars, dat door deze programma's bereikt wordt, kan men slechts gissen. Naar verhouding zijn het er, op een volk van tien miljoen zielen, bepaald niet veel. De fabrikanten van televisietoestellen tonen zich niet bijster mededeelzaam wat hun verkoopprijzen betreft, doch volgens schattingen van lieden, die hierover een oordeel kunnen vormen, zijn er in heel ons land nog geen vijfduizend huiskamers, waar een televisieontvanger staat opgesteld. Als men daarbij bedenkt, dat de overgrote meer-

Nu voor enkele duizenden... straks voor heel het volk

derheid van de Nederlandse gezinnen wél over een radiotoestel of een aansluiting op een radiodistributienet beschikt, dan is het duidelijk, dat, vergeleken met de radio, de televisie nog nauwelijks een rol speelt in het maatschappelijk leven.

Men kan trouwens, voor het ogenblik althans, moeilijk anders verwachten. Toen de uitzendingen uit Bussum in October '51 aanvingen, ging de Nederlandse televisie een experimenteel stadium in, dat twee jaar zou duren. In die tijd konden zij, die met het nieuwe medium werken, ervaring opdoen, kon de regering zich bezinnen op de problemen, die de televisie voor het maat-

schappelijk en cultureel bestel met zich bracht, en kon het Nederlandse volk er in rust en vrede aan wennen.

Het eind van de twee experimentele jaren nadert thans met rasse schreden. Nog resten een lente- en een zomerseizoen en dan zal de beslissing over de definitieve organisatie van de Nederlandse televisie moeten vallen.

Gericht op de huiskamer

Men kan na vijftien maanden experimentele uitzendingen niet zeggen, dat de televisie tot een levend begrip geworden is voor ons volk. Het tegendeel is eerder waar. De aanvankelijk

gewekte belangstelling verkeerde alras in onverschilligheid. En dat mag niemand verwonderen. De prijs van een televisietoestel is aanzienlijk, het aantal zenduren is gering en de programma's, die in de eerste maanden werden uitgezonden, konden veelal de toets der objectieve critiek niet doorstaan. De programma-kwaliteit is nu weliswaar veel beter geworden, maar intussen hebben de caféhouders in den lande, die ten gerieve van hun cliëntele een toestel aanschaffen, ervaren, dat men er nauwelijks met een half oog naar wil kijken. En de samscholingen voor radiowinkels tijdens de televisie-zenduren, die in de beginperiode soms verkeersopstoppingen veroorzaakten, behoren volkomen tot het verleden. Nederland wéét 't nu wel en Nederland is er niet warm voor gelopen.

Nu dient allereerst te worden opgemerkt, dat men in een café of door de etalageruit van een radiozaak de tele-